

наближення значення, дослівний переклад, переключення мови, звернення за допомогою до вчителя/однокласника, уникнення малознайомих тем.

Отже, вищезазначений підхід демонструє ефективне та багатofункціональне застосування когнітивно-комунікативних стратегій навчання лексики. Він сприяє оптимізації процесу викладання та навчання, надаючи необхідні інструменти для засвоєння рівня іноземної мови, та, зокрема, лексичного матеріалу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Chomsky, N. (1965). *Aspects of the theory of syntax*. Cambridge, MA: MIT.
2. Cohen, A.D. & Macaro, E. (2007). *Language learning strategies: Thirty years of research and practice*. Oxford: Oxford University Press.
3. Decaricco, J. (2001). *Vocabulary learning and teaching*. In M. Celce- Murcia, (Ed), *Teaching English as a second or foreign language*, (pp. 285-299), Boston, MA: Heinle & Heinle.
4. Hunt, A. & Beglar, D. (2002). *Current research and practice in teaching vocabulary*. In J. C. Richards & W. A. Renandya (Eds.) *Methodology in language teaching: An anthology of current practice*, (pp.254-266), Cambridge: Cambridge University Press.
5. Hymes, D. (1972). *On communicative competence*, J. P. Pride & J. Holmes (Eds.) In *Sociolinguistics: Selected readings*, Harmondsworth, UK: Penguin.
6. Nation (2002). *Best practice in vocabulary teaching and learning*. In J. C. Richards & W. A. Renandya (Eds.) *Methodology in language teaching: An anthology of current practice*, (pp. 254-266), Cambridge: Cambridge University Press.
7. Oxford, R. (1992/1993). *Language learning strategies in a nutshell: Update and ESL suggestions*. *TESOL Journal*, 2(2), 18.
8. Richards J. C. & Renandya, W. A. (2002). *Methodology in language teaching: An anthology of current practice*, (pp.254-266), Cambridge: Cambridge University Press.
9. Richards J. C. & Rodgers, T. S. (2003). *Approaches and methods in language teaching*, 2nd edition, Cambridge: Cambridge University Press.
10. Schmidt, N. (2000). *Vocabulary in second language teaching*, Cambridge: Cambridge University Press

Сивак В. О.

група СОАМ-23

Тернопільський національний педагогічний
університет імені Володимира Гнатюка

Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Ладика О. В.

ROLE OF AFFECTIVE FACTORS IN SECOND LANGUAGE ACQUISITION

Language acquisition is a complex and multicomponent process. Over the decades, many attempts have been made to make this process as effective as possible. Today, the system of learning English tries to take into account all possible factors and offers different strategies and methods of teaching, pays attention to the individual learning style of student, encourages students' autonomy.

The objective of this research is to determine what 'second language acquisition' is and how affective factors influence this process.

Second language acquisition is the process of learning another language, once mother tongue is established. Although success in second language acquisition depends on many factors such as age, school environment, materials, etc., the affective factors influence this process the most [4]. In order to better disclose the chosen topic, it is necessary to clearly define what is meant by the affective factors.

Firstly, affective factors include the learners' individual factors. Also, they take into consideration the affect between the learners and that between the learners and the teachers. Self-esteem, anxiety, personality, motivation, attitude, and so on are those, the learners' individual factors include [5].

In the history of second language acquisition, several revolutionary studies of affective factors' importance have been made. Back in 1977, firstly by Heidi Dulay and Marina Burt was announced the idea that affective factors can filter language input. Then in the 1980s Stephen Krashen proposed his well-known "Affective Filter Hypothesis" [2]. This work shows that learner's anxiety, motivation, attitude and self-esteem are the major affective factors which influence second language acquisition. Krashen's idea was that these factors play the role of "filter" and can promote or impede language input.

To get success in language acquisition, learner should have strong self-esteem, clear study purpose and moderate anxiety. Students with such affective factors will have much more language input, and it means the affective filter plays a weaker role. So what does each of the affective factors mean, and how does it affect the process of language acquisition?

Fernando Rubio says that self-esteem refers to «a psychological and social phenomenon in which an individual evaluates his or her competence and own self according to «values» [3, p. 5]. For second language learners, self-esteem plays a quite significant role, because they are deprived of the discourse competence of their own native language, or, their most fluent way of expression. They may feel vulnerable when being exposed to an atmosphere that only an unfamiliar language is being spoken.

Conversely, students with low self-esteem often create a barrier for themselves during lessons. They do not take an active part in class activities, are afraid to speak the language they are learning, and eventually lose interest in learning a new language.

Motivation is also an important affective factor in language acquisition. In the context of learning, motivation is the student's purposeful desire to learn a language. According to Jane Arnold and Henry Douglas Brown, motivation can be external or internal [1]. External motivation is external and related to some awards, prizes, money, etc. However, intrinsic motivation relates to the activity itself, without external reward. When learning a language, students can have both external and internal motivation, but usually more persistent and focused on the languages learned will be students with internal motivation.

In the process of performed investigation we have found out that the biggest obstacle to language acquisition is still anxiety [6]. The most modern teaching methods, authentic materials, interesting tasks can not be effective when students are afraid. The lower the level of anxiety, the easier and faster language acquisition occurs.

Conclusion. Affective factors in addition to the mentioned above include many others, such as risk taking, the relationship with the teacher, the relationship between the students themselves. When learning a language, the teacher must take into account affective factors, because they accelerate or slow down the process of language acquisition. The teacher's task is to increase the student's self-esteem, develop motivation and lower anxiety. Of course, such a task is challenging and requires a sufficient level of skills and knowledge. However, in the 21st century, methodology and psychological knowledge are increasingly in demand.

REFERENCES

1. Arnold, J., Douglas, B. H. *Affect in Language Learning*. Beijing: Foreign Language Teaching and Research Publishing. 2000.
2. Krashen, S. *The Input Hypothesis: Issues and Implications*. London: Longman. 1985.
3. Rubio, F. *Self-Esteem and Foreign Language Learning*. Newcastle: Cambridge Scholars Publishing. 2007.
4. Wu, Q. The Influence of Affective Factors in SLA on Foreign Languages Teaching. *Journal of Xichang College Social Science Edition*, 20. 2008. p. 147-149.

5. Yi, H. B. Individual Affective Factors in SLA and Foreign Language Teaching. Journal of Jixi University, 8. 2008.
6. Zhang, X. P. The Implication of Affective Factors in Second Language Acquisition on Foreign Language Teaching. Journal of Jinan Vocational College, 6. 2011. p. 100-102.

Синява Т. В.

група МАМ-11

Тернопільський національний педагогічний
університет імені Володимира Гнатюка

Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Ладика О. В.

КАТЕГОРІЯ ВВІЧЛИВОСТІ У ЛІНГВІСТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ

Багато вітчизняних та зарубіжних мовознавців присвятили свої роботи дослідженню категорії ввічливості, серед них: Н. П. Браун, Ю. Гу, Г. Каспер, К. Крісті, Р. Лакофф, С. Левінсон, Дж. Ліч, О. Малай, Л. Мао, М. Телека, Р. Уоттс В. Шинкарук, та ін. У роботах сучасних науковців розглядаються різні аспекти теорії увічливості, наприклад: гендерний та соціолінгвістичний Дж. Голмс, М. Райтер, М. Штуббе, Ш. Шнурр; національно-культурна специфіка увічливого спілкування в різних країнах: В. Стюарт, М. Пласенсія, Ю. Усамі; компаративний міжкультурний аспект Дж. Ліч.

Іменник «politeness» (англ. ‘ввічливість’) походить від прикметника *polites* і описується як ‘behavior that is respectful and considerate of other people’ – поведінка, що підкреслює поважливе і шанобливе ставлення до інших’. Згідно із словником англійської мови, термін «politeness» трактується наступним чином: *of, relating to, or having the characteristics of advanced culture; 1b: marked by refined cultural interests and pursuits especially in arts and belles letters; 2a: showing or characterized by correct social usage; 2b: marked by an appearance of consideration, tact, deference, or courtesy; c. marked by a lack of roughness or crudities* [4, с. 795].

Розвиток категорії увічливості бере початок ще з філософії та продовжує реалізовуватися у дослідженнях у гуманітарних галузях знань, таких як: етика, соціологія, культурологія тощо. Увічливість – це сукупність правил поведінки, що стосуються зовнішнього прояву відношення до людей (поводження з тими, що оточують, форми звернення і вітань, поведінка в суспільних місцях, манери, одяг) [3, с. 112].

Подібне визначення було вперше зафіксовано в літературі в 1501 році, проте в 1762 змінилося на «люб’язну поведінку» (*behaving courteously*). Прикметник *courteous* («люб’язний, вишуканий») стосується старофранцузького прикметника *corteis* і має значення «манера, призначена для королівського двору». Тобто, можемо вважати, що поняття ввічливості в західній культурі передбачає дотримання правил витонченості в світській поведінці. Р. Уоттс вважає, що ввічливість та вишуканість зазвичай розглядаються як особливості поведінки вищих класів, які відіграють провідну роль у соціальних відносинах [5, с. 13].

У 60-80-х роках поняття «ввічливість» характеризували як поведінку у міжнародних відносинах, яке керується не юридичними правилами та обов’язками, а нормами пристойності, неабиякої поваги, гостинності, привітності, шанування, що поділяються також іншою стороною [2, с. 106-107].

У сучасній лінгвістиці ввічливість трактують як особистісну рису, що характеризує її хорошими манерами, добрими вчинками та освіченістю. При цьому її трактують, як уміння шанобливо і обачно спілкуватися з людьми, готовність знайти компроміс і вислухати протилежні точки зору. Ввічливість вважається уособленням порядності і дотриманням етикету, так як ввічливість є культурним феноменом [1, с. 21].